

אוסקר (שיקו) צימרמן ז"ל

שיקו

הכרתי את שיקו בראשית שנות ה-50, כשהגעתי לפורטו אלגרה, בשליחות התנועה. שיקו היה נער צעיר, אך הוא ליווה אותי לבתי הקפה, כי עשנתי אז הרבה ולא ראו בעין יפה, אישה מעשנת במקומות ציבוריים -

הוא דאג לשמי הטוב. שיקו היה חבר קרוב שלי במשך כל השנים. אף כי אני עזבתי את ברור חיל לפני כמעט 40 שנה, נפגשנו בברור חיל בביקורים שלי, אצלו בבית ובביקורים שלו בהרצאות בימי עיון באוניברסיטה, ובהרצאות שלו בברזיל כשהייתי בשליחות והרבה הרבה מאד שיחות טלפון.

הוא היה אדם אינטליגנטי מאוד, סקרן, מעמיק מאד. קרא הרבה, למד הרבה ובעיקר חשב הרבה. שיקו היה איש קיצוני מאוד, הוא לא היה מוכן לפשרות - לא באידיאולוגיה ולא בחיים הפרטיים. הוא אמר לי פעם: "אולי אני אדם אינטליגנטי אבל בעל אינטליגנציה רגשית נמוכה מאד." נכון, הוא לא היה מוכן לפשרות ושילם על כך ביוקר.

שנים רבות היה עסוק בכתיבת הדוקטורט. הצעתי לו, לא פעם, שימצא מנחה פחות תובעני, שהעיקר הוא לגמור הדוקטורט, כי זה אמור היה לאפשר קבלת עבודה מתאימה לכישוריו- אך לא איש כשיקו יעשה שקר בנפשו. הוא חיפש את הטוב ביותר שהיה גם הקשה ביותר. הדוקטורט הזה שינה את יעודו במשך השנים.

הוא היה איש בעל גוף כבד שבגד בו ברבה. שיקו היה מאד חולה בשנים האחרונות. אך לא ויתר, הוא קרא בעזרת זכוכית מגדלת, בקושי הלך אך סחב את רגליו, והמשיך להיות מעוניין בבעיות אידיאולוגיות תמיד.

לדוקטורט הזה - היה כבר פונקציה אחרת. זה היה סם החיים שלו. כך כשהוא טלפן אלי ובישר לי שהוא שלח סוף סוף את הדוקטורט ליבו החסיר פעימה - נגמר פתיל חייו.

הוא הלך לניתוח אופטימי. ראיתי אותו יום לפני מותו, לחצנו ידיים וחזרתי על ההבטחה שלי הנצחית - "שיקו כשתבריא, אני עושה לך את הפיז'אדה"...לצערי הרב לא יכולתי לקיים את הבטחתי.

* חָבַל עַל דָּאָבְדִין וְלֹא מִשְׁתַּכְּחִין

לי הוא חסר מאד.

מריון

11.08

* ביטוי המצוי בהספדים ובכתבי זיכרון למתים, לקוח מארמית, ובעברית משמעותו: חבל על אלה שמתו ...